Ερωτόκριτος, Κατράκης, Κουτσουρέλης

Ο **Μάνος Κατράκης** (Καστέλι Κισσάμου, 14 Αυγούστου 1908 – 2 Σεπτεμβρίου 1984) ήταν Έλληνας ηθοποιός του θεάτρου και του κινηματογράφου.

Ήταν το μικρότερο από τα πέντε παιδιά του εμπόρου Χαράλαμπου Κατράκη και της Ειρήνης. Πριν συμπληρώσει τα 10 του χρόνια η οικογένειά του μετακόμισε στην Αθήνα καθώς οι δουλειές του πατέρα δεν πήγαιναν και τόσο καλά και θεώρησαν πως η πρωτεύουσα θα προσέφερε περισσότερες επαγγελματικές ευκαιρίες από τη Μεγαλόνησο. Κάποια στιγμή σε νεαρή ηλικία αναγκάζεται να γίνει ο προστάτης της οικογένειας, καθώς ο πατέρας του λείπει πια συνεχώς και ο μεγαλύτερος αδελφός του Γιάννης κατοικεί στην Αμερική.

Ο Κατράκης στα νεανικά του χρόνια έπαιξε ποδόσφαιρο και αγωνιζόταν στην θέση του σέντερ Μπακ. Έπαιζε αρχικά στην ανεξάρτητη ομάδα του «Κεραυνού Πολυγώνου» και το 1925 μεταπήδησε στον Αθηναϊκό. Με τον Αθηναϊκό αγωνίστηκε στα πρωταθλήματα της Ε.Π.Σ.Α το 1924-25 όπου τερμάτισε τρίτος στον όμιλο του και την περίοδο 1925-26 όπου τερμάτισε έκτος.

Ο Κατράκης συμμετείχε στο αλβανικό μέτωπο. Κατά την διάρκεια της κατοχής, έχασε τα δίδυμα παιδιά του. Το 1943, όταν ανέλαβε Πρόεδρος του Σωματείου Ελλήνων Ηθοποιών συνέβαλε στην ίδρυση του Κρατικού θεάτρου Θεσσαλονίκης.

Ο Κατράκης εντάχθηκε στο ΕΑΜ και στο ΚΚΕ κατά τη διάρκεια της Κατοχής, και πολέμησε στην Εθνική Αντίσταση. Η πεισματική άρνησή του να υπογράψει "δήλωση μετανοίας και αποκήρυξης των κομμουνιστικών ιδεών" οδήγησε σε διώξεις, βασανιστήρια και εξορία στη Μακρόνησο και τον Άη Στράτη για σχεδόν επτά χρόνια. Η φιλία του και η κοινή πορεία με συναγωνιστές του, όπως ο Γιάννης Ρίτσος, ο Τζαβαλάς Καρούσος και ο Γιάννης Χοντζέας, τον βοήθησαν να αντιμετωπίσει τις δραματικές αυτές στιγμές. Ταυτόχρονα εμψύχωνε σύντροφους του στη Μακρόνησο και στον Άη Στράτη.

Όταν στις αρχές της δεκαετίας του 1950 επιστρέφει στην Αθήνα οριστικά, το μετεμφυλιακό κλίμα είναι βαρύ. Αναγκάζεται να εργαστεί ευκαιριακά (στο ραδιόφωνο στην αρχή) αλλά σιγά-σιγά έπαιρνε μικρούς ή μεγαλύτερους ρόλους στο θέατρο και στον κινηματογράφο.

Επιβλητική φυσιογνωμία, ψηλός, ευθυτενής, με χαρακτηριστική ηχηρή φωνή και έναν αέρα αριστοκρατικότητας, υποδυόταν συνήθως χαρακτήρες στην κορυφή της κοινωνικής ιεραρχίας (βασιλείς, γαιοκτήμονες-τσιφλικάδες, εφοπλιστές, βιομηχάνους, πολιτικούς κλπ).

Το 1951-1952 διοργανώνει «ποιητικές απογευματινές» στο θέατρο Μουσούρη. Το 1952 πρωταγωνίστησε στον «Προμηθέα» του Αισχύλου με τον Θυμελικό θίασο του Καρζή σε Δελφούς και Αθήνα, όπου μετά την παράσταση δέχεται την έκφραση συγχαρητηρίων από τους Βασιλείς. Ακολούθως πρωταγωνίστησε στον θίασο της Κοτοπούλη και το 1953 οργάνωσε δικό του θίασο. Από το 1954 εργατόταν στο Θεάτρου Αθηνών και από το επόμενο έτος το Εθνικό Λαϊκό Θέατρο.

Την ίδια μέρα, μερικά χρόνια αργότερα γεννιέται ο **Ρενέ Γκοσινί** (*René Goscinny*, 14 Αυγούστου 1926 - 5 Νοεμβρίου 1977) ήταν Γάλλος συγγραφέας και συντάκτης, περισσότερο γνωστός για τα κόμικς Αστερίξ και Λούκυ Λουκ, των οποίων έγραφε τα σενάρια.

Ο Γκοσινί γεννήθηκε στο Παρίσι σε μια οικογένεια Εβραίων μεταναστών από την Πολωνία. Ο πατέρας του ήταν από την Βαρσοβία (χημικός μηχανικός στο επάγγελμα) και η μητέρα του από το Χοντόρκοβ - μια κωμόπολη στην Ουκρανία.

Οι γονείς του Ρενέ είχαν γνωριστεί στο Παρίσι και παντρεύτηκαν το 1919. Η οικογένεια μετακόμισε στο Μπουένος Άιρες της Αργεντινής δύο χρόνια μετά τη γέννηση του Ρενέ, εξαιτίας μιας θέσης χημικού μηχανικού, στην οποία τοποθετήθηκε ο πατέρας του. Πέρασε χαρούμενη παιδική ηλικία στο Μπουένος Άιρες και φοίτησε στα γαλλικά σχολεία που βρίσκονταν εκεί. Είχε το ταλέντο να κάνει τους πάντες να γελούν μέσα στην τάξη, πιθανότατα για να αντισταθμίσει τη ντροπαλότητα που είχε απ' τη φύση του. Ξεκίνησε να ζωγραφίζει πολύ νωρίς, εμπνευσμένος από τις εικονογραφημένες ιστορίες τις οποίες αρεσκόταν να διαβάζει.

Τον Δεκέμβριο του 1943, αφού τελείωσε το σχολείο, ο 17χρονος τότε Ρενέ Γκοσινί έχασε τον πατέρα του, γεγονός που τον ανάγκασε να ψάξει για δουλειά. Τον επόμενο χρόνο έπιασε την πρώτη του δουλειά ως βοηθός λογιστή σε εργοστάσιο περισυλλογής ελαστικών και, όταν έφυγε τον επόμενο χρόνο, έγινε κατώτερος εικονογράφος σε διαφημιστικό πρακτορείο.

Ο Ρενέ, μαζί με τη μητέρα του, έφυγαν από την Αργεντινή και πήγαν στη Νέα Υόρκη το 1945, για να ζήσουν εκεί με τον θείο του Μπόρις. Για να αποφύγει τη θητεία στον αμερικανικό στρατό, ο Ρενέ ταξίδεψε στη Γαλλία για να καταταγεί στο γαλλικό στρατό το 1946. Υπηρέτησε στο πεζικό και, όταν πήρε προαγωγή, διορίστηκε ως επίσημος εικονογράφος του συντάγματος του στρατού και έφτιαχνε εικονογραφήσεις και αφίσες για τον στρατό.

Το 1951 γνώρισε τον Αλμπέρ Ουντερζό, με τον οποίο ξεκίνησε μια μακράς διαρκείας συνεργασία. Ξεκίνησαν μαζί κάποιες δουλειές για το γυναικείο περιοδικό *Bonnes Soirées*, για το οποίο ο Γκοσινί έγραψε την *Sylvie*. Ο Γκοσινί και ο Ουντερζό έφτιαξαν επίσης τις σειρές *Ιωάννης Πιστολέ* και *Luc Junior* για το *La Libre Junior*.

Το 1955 ο Γκοσινί, συνοδευόμενος από τους Ζαν-Μισέλ Σαρλιέ, Αλμπέρ Ουντερζό και Ζαν Εμπράντ, ίδρυσαν τον εκδοτικό οίκο Edipress/Edifrance. Ο εκδοτικός οίκος αυτός εξέδωσε έργα όπως το *Clairon* για την εργοστασιακή ενότητα και το *Pistolin* για μια εταιρία σοκολάτας. Ο Γκοσινί και ο Ουντερζό συνεργάστηκαν στις σειρές *Bill Blanchart*στο Jeannot, *Pistolet* στο Pistolin και *Benjamin et Benjamine* στο περιοδικό του ίδιου ονόματος. Με το ψευδώνυμο Αγκοστίνι (Agostini) ο Γκοσινί έγραψε τον Μικρό Νικόλα (Le Petit Masturb-Nick) για τον Ζαν-Ζακ Σανπέ στο *Le Moustique* και αργότερα *Sud-Ouest* και *Pilote*. Πρόσφατα, η κόρη του ανακάλυψε στα χειρόγραφα του πατέρα της μια σειρά ανέκδοτων διηγημάτων με θέμα το μικρό Νικόλα, τα οποία και εξέδωσε. Η σειρά του μικρού Νικόλα μεταφέρθηκε με μεγάλη επιτυχία και στον κινηματογράφο.

Το 1959, ο εκδοτικός οίκος Édifrance/Édipresse ξεκίνησε το περιοδικό *Pilote*. Ο Γκοσινί έγινε ένας από τους πιο παραγωγικούς συγγραφείς του περιοδικού. Στο πρώτο τεύχος του περιοδικού ξεκίνησε την πιο διάσημη δημιουργία του, τον Αστερίξ, μαζί με τον Οντερζό. Η σειρά έγινε αμέσως μεγάλη επιτυχία και πλέον είναι γνωστή παγκοσμίως. Ο Γκοσινί ξεκίνησε επίσης τα *Jacquot le Mousse* και *Tromblon et Bottaclou* μαζί με τον Godard.

Το περιοδικό αγοράστηκε από τον Ζωρζ Νταργκό (*Georges Dargaud*) το 1960, και ο Γκοσινί έγινε αρχισυντάκτης. Ξεκίνησε επίσης νέες σειρές όπως τις *Les Divagations de Monsieur Sait-Tout*, *La Potachologie Illustrée* (με τον *Cabu*), *Les Dingodossiers* (με τον *Gotlib*) και *La Forêt de Chênebeau* (με τον *Mic Delinx*). Με τον Ζαν Ταμπαρί *(Jean Tabary)*, ξεκίνησε το *Calife Haroun El Poussah* στο *Record*, μια σειρά που αργότερα συνεχίστηκε στο *Pilote* ως Ιζνογκούντ *(Iznogoud)*.

Παντρεύτηκε την *Gilberte Pollaro-Millo* το 1967. Το 1968 γεννήθηκε η κόρη του Άννα.

Ο Ρενέ Γκοσινί πέθανε ξαφνικά στο Παρίσι από καρδιακή προσβολή στις 5 Νοεμβρίου 1977, σε ηλικία 51 ετών.

Source URL:http://2gymevosm.mysch.gr/drupal7/?q=el/node/2090#comment-0